

دوایین خو کوژی له سه زهوی

ژیار نه سه د

سی مانگ پیش کریسمس

نای له تو زهوی داماو! پیره زهوی، دوا جار هه موو جیت ده هیلن! نه وه تا نه و زانا پیره قژ دریتزه هه موو روژتیک خوئی ده کات به شاشه ی ته له قزیونی ماله کاندایا. وهک نه وه ی قسه ی دیکه نه زانی، بی پرانه وه ده لئ: "زهوی له مه ترسیدایه، پیویسته چوئی بکه یین." خو به ده وام باس له ئینتیمایا ده کری. نه ی کوا؟ نا، بۆم ده رکه وت نیشتمان بوو که له یه که و هه موومان یاری پیده که یین؛ هه رکاتیک ده ستیکی، قاچی، هه ر پارچه به کی لیبتنه وه فری ده ده یین و پیویستمان به دانه یه کی دیکه ده بی.

هه موو شتیکیان ناماده کردوه، ده یان نامییر و که شتی زه به لاهی ئاسمان که تا نه م ساته نه بییرابوون، له ناماده باشیدان بۆ هه لگرتنی مرۆف و بردنی بۆ هه ساره یه کی تر. تا ئیستا پیشیان رانه گه یه نه راوه کامه هه ساره یه؟ به لام گوایه تازه دۆزراوه ته وه و هه موو پیداویستییه سه ره تایی و سه روشتییه کانی گوزه رانی ژیان لییه. من باوهرم به هیچ نه ماوه، دوینی یادی له دایکبوونم بوو، نازانم بوومه هفتا، یان هفتا و یهک سال؟ له وانه یه زیاتریش بیت، دلنیا نیم! وهک هه میسه له ماله پۆخله که مده مامه وه و کاته کانم به شتی پروپوچ به سه ربرد. نه وه ی جیا وازییه کی بچوکی له گه ل روژانی تر هه بوو، ته نها بوتلیک مه ی نوئی بوو، که به هوئی گرانی نرخه که ی بۆ جار تیکیش هه لم نه قوراندیووه. پارچه کاغه زکی بچوکی له گه ل بوو، له سه ری نووسرابوو « روژی بوونت پیروژ ». نه مزانی له لایه ن کینه هاتوه؟ خو من چه ندان ساله بۆ نه م شاره هاتومه تا ژیانیکی نازاد و ته نیا بژیم و دووریم له چاوی هه موو که س. تاخر مرۆف هیچ سوودیکی بۆ سه روشتییه، به پیچه وانه وه، به لکو هه موو چرکه یه ک شتواندینیک دروست ده کات، وهک چۆن له هه له یه کی بچوکی ماتماتیکیدا هه موو شیکاره که تیکده چی. مرۆفیش هه مان هاوکیشه یه بۆ سه روشتی.

گهړې بوومه و نامرم، ژيانم به نه لکه هول و مادده و هوشبهر ويران کړدووه، که چی هیچم به سهر نایه ت. پیستم جیا و ازیبیه کی نه وتوی له گه ل هی پیره تیمساحیتک نیبه، بگره له وهش قیزه و نترپووه. ماو دیه که که سهیری ناوینه ده که م، له ناکا و کومه له جان و هریکی رهش و پیس خوبان به سهر و گوتلا کمد ا ه لده گزین، شه پازلله له خوم دده م و پر به گه رو و هاوار ده که م. له خومه وه حه زده که م هیژتکم هه بوایه زویم بدریبا...! به هیوری له سووچیتکی ژووری نووسته که مدا دانیش تووم و پیتک هه لده دم، له هه مان کاتا ناگایه کم له و حه شاماته ی دهره وه هه یه؛ هه موو به شیرزه ییبه وه که لویه لی پتووست ده پیتچنه وه بۆ ریشتن، تنها من نه بی که هه موو سه رقالییبه کم به کتیبخانه که م هه یه. ناویرم ته له قزیون هه لکه م، ده زانم دوو باره نه و زانایه قسه ی بی بنه ما ده کاته وه. له و رۆژنامه یه ی نه م به یانییبه هه لدرایه ماله وه، به گه وریی له لاپه رهی یه که می نووسرا بوو «پروفسور: ناگاته ده رۆژی دیکه، ته نیتکی گه وره خوی به زویدا ده کیشی. له بهر نه وه ناماده بن، دوو به یانی دهرده چین، نه وه ی می نیتته وه تی ده چی». به م هه واله دلخوش دهم و به ناو هه لکه دا هاتوچو ده که م، بزه له سهر لیوم نابریته وه. ههر هوشم لای نه وه یه، خو له کوتاییدا که س له دهره و بهرم نامیتنی و من پیتس کوتایی زه ی - هه رچنده ناچیتته عه قلم - به ته نیایی ژیان به سه رده به م نه گه ر بۆ چنده رۆژتکی که م یه یس بی.

شه و درهنگی کړدووه، هیچ گلوتیک نابینری، جیاواز له سالانی رابوردو، به م پاییزه بارانیک ناباری. هه ست به بی تاقه تی زه ی ده که م، ناسمان گه رووی گیراوه، له هه ساتیکدا بی، فرمیسیکی داده باری نیتته سهر روحی شه که تم، میشووله ورده کان به دهری لایته که دا یه کتر له باوهش ده گرن. بی دهنگییبه کی سهیره! ده لپی نه م شاره که سی تیدا نه ماوه...! هپواش هپواش هه تاو هه لدی و رووناکییبه کی کز له چاوه ته لخه کانم دده ا. له دهره وه که نه قاناسا ژاوه ژاوه ده بیستر، من تنها به شیک ی په رده که لاده به م و سهیری نه و خه لکه ده که م. گوتیبستی چنده گه نجیک ی گه رده ک دهم، به دم جگه ره کیشانه وه به سیما یه کی خه مبار و شیرزه وه ده لپن: "پروفسور ون بووه، له دوینتی شه وه وه نه بینراوه، ناخو چی به سه ر هاتبی...؟! " په رده که داده ده م هه و بهیر له و هه موو خه لکه ده که م هه و، گوتیزانیک و له ده ستمدا، ده مه وی ریشم

بتاشم، هیژم نیبه، له سهر چریاکه راده کشیمه وه و چاوه پروانی چنده کاتژمیرتکی تر ده که م؛ خه لکیش بی حه وسه له له چاوه پروانی فرۆکه گه وره کان... قییره ی بالنده کان وای کړدووه چاوه کان سه راسیمه و پیتکرا پرووه ناسمان به رز بکریته وه. له دووره وه، له نیوان زنجیره چیاکاندا رووناکییبه کی رهنگ سوور شه وق دده اته وه، هوشم لای خوم نه ماوه و له گه ل گلوتی ژووره که مدا بوم جیا ناکریته وه. به ره و که وه نته ره که دهرم، دهرگاکه ی ده که م هه و و فینجانیک دهرده هیتم، له ناو کتریبه که ش قاوه قولپ دده ات. جارئ قاپه پیسه کانی دیکه که له که بوونه له سهر یه کتری و ده ستشوره که هیشتایش چاوه رپی هه لوشینی فنجان که ی ناو ده ستم ده کا. وای له م دهنکه سامناکانه، نه وه که شتیبه ناسمانیبه کان گه یشتن! وای له دلخوشی نه و خه لکه! تنها پروفسور نابینری که ده بوو نیستا له پیتس هه موویان بوایه و رینمایی نه و حه شاماته ی کړدبا. نه م کتیرکی نه فره تیبه چیبه؟ نه م هه موو هه وله چییبه بۆ رزگار کړدنی روحه نه فره تیبه کانتان؟ خو نه وه به چنده خوله کتیک که س نه ما! وا به ره و بوشایی هه لده فرن. قاوه که م هه لده چیت، تا ده که م لای هه موو نه و ناوه ی پیس کړدووه، ئوف، پیری بوو ژنه دراوسیته کم نه و چاکه یه ی کړد و هات ماله که ی خاوین کړد هه و... گرنگی پی ناده م، کاتیک په رده که هه لده ده م هه و هپچ نه ماوه، جگه له خانوه چولکراوه کان هیچی تر به دی ناکه م، له ماله که ی به رانبه رم گلوتیک پرته پرت ده کات و خه ریکه ده سووتی. له ناکا و چاوم به ره و شونیتکی دیکه دهر و، وا دهنوتی پروفسور له ناو باخچه گشتیبه که راوه ستا بی! جگه ره یه ک به لالی تویبه وه یه و سیه ر بۆ هه لکړدنی چهره که دروست ده کات. دلنیا نیم نه و بی، چاوه کانم کزبوونه و سه رم مه سته، به لام به ژن و بالای و بوشاکی واده رده که وی نه ویت. سه رم لی شیواوه! نه م بۆچی لیتره ماوه ته وه؟ نا نه وه مزایله به گوتیبه وه؛ به په له دهروات. ناخو به نیازه چی بکات؟ تو بلپی بزانی من هیشتا لیتره ماوم؟ هاها... نه وه باسی چی ده که م، کت گرنگی به قه حپه یه کی وک من دده ات...!؟

ده چم له سهر چریاکه راده کشیم و گوئی بۆ پیانو نیانه که ی (فریدریک شوپان) هه لده خه م... دوا ی نه وه ی له خه و وه ناگا دیمه وه، ده بینم خو ر به تیشکی کزه وه پیتشبرکی له گه ل هه وری چر و ره شی ئیواریه کی درهنگ

دهکات و وا خه ربکه له جیبی خوښه وه دوش داده مینئ؛
به مهش بوم دهرده که وئ له میژنه نووستوم..

شهوئ کریمس

وای له چوئلی جاده و بانه کان! کوا رازاندنه وهی دره خته
پشت چه ماوه کان به گلتوی بچکولانهی سوور و زرد و
سهوز و.. چه شنی شه به نگی به هار کوتله یهک له جوانی؟
بوئی عه تری نهرم و سه رگیژکه ری ئه و خانمانه ی
به ته نیشته راده بوورن؟ بوئی گوشتی برژاوی خوانه کانی
ئیواره؟ شه ره به فری مندال؟ حه یف؛ ئه مانه هه مووی
گولی گه شاهه بوون له رۆژگاری خه ونه زترینه کان و له میژنه
هه لوه ریوه، به لام ئیستا هه ست به نارامی سروشت و
ناژهلان ده کهم، وای ئیستا له بری مرۆف، دووباره ناژهل به
ماله که ی خوئی شادبووه که له کاتی هاتنی ئینسانه وه
دهریه دهریوه، که شی پاکی دره خت و دهریا، ئاسووده یی
به فری قورس و داته پیوی سه ر ئه رز، گویم له هه ناسه ی
گهرمی خاکه که له بهر خوښه وه ده لئ؛ "له من به ختیارتر
نییه، چند ده می که گویم به دهنگی پیلای که رنه بووه، به
دهنگی جهنگ، مقو مقو و ناله ی نازاره روحیه کان.."
هه نوو که کارگه زه به للاحه کانی پیسه سازی بوون به
ته و بیله ی ئه سپ، هه ر دره ختیک به هیلانه ی بالنده یهک و
سووچی کولانیش به شوینی هه لکوپمان و حه وانه وه ی
سه گی گه رۆک، هه ر له و کاته شه وه که دوا جار پرۆفیسۆرم
بینی، ئیتر هه رچی ئامیری کاره بایی و ئه لیکترۆنی
هه بوون، له کار که وتن. ئه من، وهک هه موو جار، له م شه وه
مه سته ی ئه م شاره خامۆشه، شه رابی کۆن، گه رووم
ده هینیتته جو شوخروئش؛ گه ده م ده خاته سه ما، له م چوار
دیواره ته نگه، وهک ئه وه ی له گرتوو خانه یه کی تاکه
که سی دانرابم، بیزارم. ئاخه دیواره کان هه یچ کات مایه ی
ئاسووده یی نین، هه رچه نده تیکه لیبوون به دنیای دهره وه
ئالۆز و کاره ساته، له گه ل ئه وه شدا خوشتره له بار پکدا
بخوینته وه وهک له ناو زیندانیک.

سئ مانگ دوا ی کریمس

رۆژه کان بی هه وده به هه دهر ده چن، چیت خوار دنه وه و
سیگار و مادده ی هۆشبه ریشم نه ما، ئوخزنیکی نییه ئه م
روحه مو عتاده هیور بکاته وه. دوینئ بوو؟ پیئری؟ نانا!
نه فرهت، خه ربکه عه قلیش له ده ست ده ده م! وای بو
مانگیک دیت، وهه ر حال، سپیده یهک له گه ل چونه

دهره وه مدا به بینینی سندووقیتی گه وره سه میمه وه،
پاش نه ختیک تییرامان لئی، روخسارم دوا ی ئه و هه موو
ماوه یه گه شایه وه و به دهنگیکی ئیجگار به رز هاوارم
کرد: "شه راب، شه راب!!" په لامارم دا و راپیچی
ماله وه م کرد، کاتیک کردمه وه زه رفیکی زه ردی گه وره ی
تیدابوو، به ده ستوخه تیکی جوان نووسرابوو (نامه کانی
کریمس)، پاش ئه وه ی به چه قو کوله که هه لمدری،
نامه گه لیکتی رازاوه به نه خوشونیکار په رشبوونه وه سه ر
فه رشه که، واقم ورما و ورده ورده ده ستم به خویندنه وه بیان
کرد، یه که م شتیش که سه رنجم دا ئه وه بوو له سه ر هه یچیان
ناو نه نووسرابوو؛ یه که م نامه ش به م شیویه بوو: (لیره
ژیانمان که میک ئالۆزه، به لام هه رنه بی مه ترسی
له ناو چوونمان له سه ر نییه، به کورتیه که ی سه رمان
سووکه؛ تو هه لیه کی گه وره ت کرد نه هاتی، ئاخه چی
هه یه له ژیان خوشتتر؟) له گه ل خویندنه وه ی ئه م دیره تیر
پیکه نیم، پاشان دووباره گه رانه وه سه ر ده قی نامه که؛
(زیانیکتی زور گه وره ت له خوئ دا، با بزاین مه ی و
مادده ی هۆشبه ر چیت پی ده به خشن؟ دوا جار هیوای
مردنیکی ئاسانت بو ده خوازم هاهاها... خوئ بو
رانه گیرا و دیسانه وه که و تمه قاقا لیدان، دواتر نامه یه کی
دیکه م هه لدا یه وه تیدیدا نووسرابوو: (ژیانی ئیمه زور
ئاسووده و خو شه، شوینه کاتمان به باشی دابه ش کردوه و
هه ر مالیک روویه ریکی باشی وه بهر که وتوه،
له بهر چاومه حالی تو به بی ئیمه چه نده په رتشانه!)
ئیستیکم کرد و ویستم ئه م جار هه ی پی بکه نم، به لام له
پیکه نین به عه قل و دامابی ئه و میگه له بیزار بووم!
به رده وام بوو: (هه رچه نده تازه تو که لکی هه یچت نه ماوه
و لیره ش ده بوویه بارگرانی به سه رمانه وه، چونکه شوینت
به رنه ده که وت و ده بوویه له سه ر جاده کان هه ر ژه میک
له خیری خو مان پارچه ئیسقان و بهرما وه ی خو مانمان بوئ
فری دابا، پیتم خو شه گه ر ئیستا باشی.) میزلدانم
خه ربکیوو ده ته قی، دلّم نه ده هات نامه کان جی به یلم،
نهک له بهر ئه وه ی هه ست و سووم بجوولینئ، یان خه م
بخوم، به لکو ده موست میزه که م بیته جوگه یهک تا دوا ی
خویندنه وه بیان هه موو نامه کانی تیدا نوئم بکه م، سییه م
نامه و دوا نامه شم له هه مان کاتدا، به بی راره وستان
خویندنه وه: (دوا ی سلوویکی گه رم، ده مه وئ راسته وخو
بچه ناو باسه که. لیره ژیان به و شیویه نه بوو که
چاوه روا مان ده کرد، لیره برسیتی هه یه، ناژاوه و ناکوکی

بەردەوام ھەبە، دكارم بۆلەيم باشترین كار كه كردت ئەو ھەبوو لەگەڵ ئەم مەخلووقە پيسانە نەھاتییە ئيرە، ئيرەشيان وەك خۆيان گلاوکرد، لە کریسمسا زەبووانە و بۆ دەسلالات دانیشتبوو، مندالەکانم بۆ لەتە گۆشتیک دەکرووانەو، بۆنوبەرامە نیتو خانووەکە تەنیبوو، بەھۆی کەمی خۆراکەو، ھەموو شت گرانییەکی لەرادەبەدەرە و منیش ناتوانم خۆراکیکی باش دەرخواردی ئەو ژن و مندالە دامواوەم بەدەم، ئەمە جگە لەو سەرما کوشندەییە تاقە نامرازیکی خۆگەرم کردنەومان نەبوو.

ھیچ کەس یارمەتی یەکتە نادەن و بەدەم یەکەو ناچن. ئەوی رۆژی مندالەکانی بەشیکمان نەخرانە بەر خۆیتدن بەھۆی نەدانی پارە پینشەکی، ئیستا کە ئەمە دەنووسم دەستم رەش داگەراو و قلیشاو، بەھۆی بارکردنی بلۆک تازاری پشت کوشتوو. کێ گۆیم لێ دەگری؟ کە برادەران وتیان نامە بۆ جەنابتان دەنێن، شاگەشکەبووم، ھەر ھیچ نەبێ دەردە دلتیکت بۆ بەکەم باشترە لەوێ ئەو ھەسرەتە لەسەر دلم قەتیس بمینێ. نازانم چارەسەر چییە؟ تازە بەسەرچوو، خۆزگە ھەرەوێک تۆ لەسەر زەوی دەمامەو و چاوەرپێی لەناوچوونم دەکرد، ھەزار قات لەم ھالەئە ئیستا باشترە. بەرلەوێ لەبیرم بچیتەو، ھیوادارم چیتت لەو شووشە مەییە وەرگرتبێ کە لە رۆژی لەدایکبوونتدا کردمە دیارییەکی بچکۆلانە. مەبەستمە ئەو پەيامەت پێ بگەییەنم کە ناپازی مەبە لەو ژیانەئە خۆت، خۆزگە... با لەو پتر درتێداری نەکەم، ھیوام بەختەو رەبیتە) پاش خۆیتدەوێ ئەو نامەییە ناھتیکی قسوولی پێ قەھرم بۆی ھەلکیشا، تا ئەم دەمەش پەژاردەیک ھەموو گیانی داگرتووم و سەراسیمە بێر لە دوو روویی ئەوانە دەکەمەو. ئەوئەندە بێزارم، ژیانم چەشنی ژیانەئە جورجیکە لەناو زێرابیکی تاریکدا کە ھیچ ترووسکاییەک، ھیواوەکم بۆ دەرچوون پێ نابەخشی...!

ھەمەدیس بچم بنووم، باویشکیکی درتێ دەدەم و وایزانم بۆ یەکەمین جار لە ژیانم پینخەفەکە ریک دەخەم. ھیتستا ھەموو شتیکی خەوآوو، نە ئازەل و نە درەخت و نە چیا، تەنانەت خۆریش بەتەواوی چاویان ھەلنەھیناوە. دەنگی دەرگا ھۆشیارم دەکاتەو و بەلەز رادەکەم بۆ کردنەوێ، کاتیکی لەسەر پشت و آلای دەکەم، پیاویکی قییت و قۆز لەبەردەمدا بە شەپقەییەکی رەشی گەورە سەرتاپای قژی داپۆشیو، بە ملبچیکێ رەنگ

خۆلەمیشی دەم و لووتی پینچاوەتەو و خۆی لە پالتۆبەکی خوری ئەستوور لوول داو. پاش کەمیک بیدەنگی و راوستان بەرانبەر یەکتەری، سەری شۆردەکاتەو و شەپقەکەیی ھیدی ھیدی دەھینیتە خوار، قزتیکی بژ و ئالۆزکاوێ وەك لۆکە بەدی دەکەم، دلە خورپەبەک دام دەگرت، پاش ئەوێ کە سەری بەرزەدەکاتەو، بە چاوە شینە ئاسمانییەکەیی دەیناسمەو کە ئەمە پروفیسۆرە...!

لەبەرخۆمەو ورتە ورتیک دەکەم: "پروفیسۆر؟ شتی وا نابیت!". چاوە غەمگین و تەرەکانی نیگای تیرم بۆ دەکات و منیش بەوپەری بۆ ھیزییەو ھەر تەماشای دەکەم، بە دەنگیکی کەرخ دیتە گۆ:

"سلاو؛ دەتوانم بێمە ژوورەو قسە بکەین؟"
"فە... فەرموو."

ھەنگاوی کورت ھەلدینێ، شەکەت و داھتیزاو سەیریکیی بنمیچی تەنراو بە تۆری جالجالۆکەیی ئاشپەزخانەکە دەکات و پشتگویی دەخات. لەسەر یەکیکی لە قەنەفە تۆز و خۆلایییەکانی ھۆلەکە دادەنیشێ، پەرداخە ئاوەکەیی دەخواتەو و لەسەرخۆ پینەکانی لە یەکدی دەتالینێ.

"وەرە لەتەنیشتم دانیشە، چەند قسەبەک ھەبە دەیکەم و دەرۆم."

بەبێ ئەوێ وشەبەک لە زاری من بێتە دەرەو، لە تەنیشتی دادەنیشم و ھەمدیس خۆی قسە دەکات: "ھیچ ناپرسی؟ نالێی بارودۆخی ئەوێ چۆنە؟"
"نازانم، گرینگ نییە، چاوەرپێ جەنابتەم شتیکی بلینێ."

"سوپاس بۆ ئاوەکە."

پاش کەمیک بۆ دەنگی: "شایەنی نییە، ناچیتە نیتو باسەکە؟"

"پەلەمەکە، ھەموو شتیکی بۆ باس دەکەم."

"پیش ئەو شتانە، پیم نالێی کارت لیرە چییە؟ مەگەر تۆ شەش مانگ لەمەوبەر نەتگوت زەوی لە کۆتاییەکانی تەمەنیدا و با جیی بەیلین؟ ئەو خەلکەشت بەدوای خۆت خست، ئیستا لیرە چی دەکەیی؟"

"مافی خۆتە ئەو پرسیارە بکەیی، راستە ھەر من بووم ئەو خەلکەم ناردە ئەوێ و خۆشم تا چەند رۆژیک دواي ئەو نەچووم."

"تۆم بینی، لە باخچەکەیی بەرانبەرمان تەلەفۆنت دەکرد، دواتر بەبەکجاری ون بووی."

"لهو کارهه په شیمانم و ههر نه ودهنده."

"کامه؟"

"نازانم...!"

"نازانی؟"

"نازانم چی بلیم!"

"که واته بو هاتووی؟"

"بو نه ووی نه م وینانه ت پیشان دهم."

دهست بو گیرفانی دیوی ناووهی پالتوکهی درپژدهکا و کومه له وینه یهک دهرده هینتی. ته ماشای ده کم، نه مانه چین؟ چی ده بینم؟! پیره میردیک قاچی په ربوه و هاردهکا! ساوایهک له سه زمان رهق بوته وه! دایکیکی په ککه وتوو پرچی خوی له سه ر ته رمی کوره کوژراوه کهی دهرنیتته وه! دایکیکی دیکه له و دیو کووختیکی گرگرتوو بو منداله کهی ده کیژینتی که له ناو پووش و په لاش خه ربکه ده بیته خو له میش! کچیکی پارچه لهی نازنه ن له ژیر دهستی سی چه کداری که له گه ت گتچه لی سیکسی پی ده کری...! کچیکی تر له تینو ویتیدا قوراو و چلپاوی پاش باران ده خواته وه، وشک هه لگه راوه، بو ساتیک نه م وینانه هوشم ده بن، برووسکهی خیرا له دل م ددا و روژندک له و چاوانه ی پرپونه له بینینی کاره سات، قه تیس ده مینتی. بهرچاوم تاریک و لیل، ده پرسم: "چی رووی داوه؟"

"جهنگ؛ دو باره جهنگ هه موو شتیکی ویران کرد."

"جهنگ؟"

"به لتی، له ووی جهنگه."

په لاماری قورگی ددهم: "هه مووی خه تای تو بو، تو نه وانت برده نه ووی و نیستاش هه ر خوت هوکاري هه موو نه مانه ی، که چی هاتو ویتته وه بو سه ر زه وی و ناسوودانه پیاسه ده که ی."

قورگی بهر ددهم، کوخه ی، گشت ماله که ده له رینیتته وه، ده موچاوی سوور هه لده گه ری و به هه ناسه پرکیته ده لتی: "ده زانم تاوانبارم، تاوانبارم به ووهی متمانه م به مروث به خشی؛ پیتم و ابوو نینسان پیوستی به ووهی سه رله نوی زه مینیکي تری هه بن، سه رله نوی په روه رده و خه یال و بیروکه یه کی تری هه بیت، به لام نه مده زانی، نینسان هه ر خاوه نی نه و روحه درنده یه ی ناووه یه تی، نیتر نه جیگا و نه ژیانیکي تازه ش ناتوانتی بیگوری..."

"هه موو نه مانه له پای چی روویان دا؟"

"نه و پرسباره ناراسته ی نه وان بکه، هه ر له سه رده تاوه"

له ووی دهیان کیشه و گرفت دروست بو..."

به ربه ستیکی ده خه مه به رده م وشه کانی و ده لیم: "تاگام"

له هه می شتیکه، نامه کانی کریسمس پیگه یشت."

"به لتی دروسته... له نیوه شه ویکي نووته ک، یه که م"

ته قه ی راپه رین دژ به نادادپه روه ری و خراپه کاری له لایه ن

چینی خواروو و زولم لیکراو بیسترا."

"نه و شوړشه چو ن به ریا کرا؟"

"پیشتر پلانی بو دارپژراوو، نه و که سه ی رابه رایه تی ده کرد و هاوکات یه که م که سیش بوو خوتنی رژا، له لایه ن کوره خانه دانیکه وه کچه که ی رفینراوو و ده ستریتی کرابوه سه ری، پاشانیش به کوژراوی دوزراوو وه. له رژی دادگایی، کوره به بی تاوان دهرچوو و نازادکرا. دوا ی نه وه باوکی کچه خه ربکبوو شیت بی، نو قه ری لی رابوو، له گه ل چه ند هاورپیه کی نزیکی که نه وانیش له ووه یه ر چه ندان جار چه وسینراوو نه وه، پرپاری نازادیان دا و له و شه وده ا پلانه که یان جیبه جی کرد، به لام زوری پینه چوو شکستیان هینا، به مه ش زالم و دیکتاتوران پتر ده سلاتی توند و نابه جییان سه پانده سه ریان و وه ک له وینه کان دیاره ناوایان له و خه لکه زه بوون و به سته زمانه ده کرد." که نه مانه ده گپرتته وه هون هون ده گری.

"تا نه م ساته ی من گه رامه وه سه ر زه وی، نه مانه ی"

بینیت به رده وامن." له سه ری خوی ددها: "من تاوانبارم؛"

من تاوانبارم."

هه موو نه مانه به خه ونیکي ناخوش ده چن، چیتر توانایی بهرگه گرتم نه ما. هیشتا به چاوی پر نه سرینه وه، پرؤفیسور هه لده سیتته سه ری و نه م جار ه حالی خراپتر، به بی هوشیبه وه هه نگاوی کورتنر هه لدینتی بو چونه دهره وه. من له سه ر قه نه فه که داده نیشم و کاریگه ری بینینی نه و دیمه نه فره تراژیدیانه تاساندوومی، زوری پی ناچی، دهنگی فیشه کیک په رده ی گویم دهرزینگینیتته وه. په رده ی هو ده که هه لده ده مه وه و له په نجه ره ته لخه که وه ته ماشا ده کم، له به رده رگا جوگه یه ک خوین رژاوه و لاشه ی پرؤفیسور له سه ر نه رزه شه خته گرتوه که که وتوه. تووشی حه په سان نابم، خوشم نازانم بوچی مروث وه ختیکی چاوی به بینینی خوین و کوشان راهات، ئیدی هه موو شتیکی به لایه وه ناسایی ده بیت، دو باره، به زور له شی ته پیوم تا لای قه نه فه که راده کیشم و ده که ومه خه ویکي بی هووده.